

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Tredje behandling af lovforslag nr. L 85: Forslag til lov om distributionstilskud til visse periodiske blade og tidsskrifter.

Af kulturministeren (Brian Mikkelsen).
(Fremsat 14/11 2003. Første behandling 28/11 2003. Betænkning 10/12 2003. Anden behandling 16/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan jo starte med at konstatere, at kulturministeren ikke finder anledning til at være i Folketingssalen under tredjebehandlingen af et af de allervæsentligste lovforslag på ministerens område. Jeg kan forstå, at ministeren er på vej på ferie.

Jeg synes dog alligevel, at Folketinget bør give det her lovforslag, som har ret vidtgående konsekvenser for mange tusinde bladudgivelser i det her land, den ordentlige behandling, som lovforslaget kræver. Jeg håber, at regeringen er i stand til at reagere på de spørgsmål, der måtte komme.

Jeg vil gerne fra starten understrege, at vi selvfølgelig stemmer nej til L 85, at vi er imod den generelle besparelse, som regeringen og Dansk Folkeparti har foretaget med finansloven. Vi er modstandere af voldsomme besparelser, der især rammer mangfoldigheden i vores demokrati, et af de allervigtigste aspekter i vores folkestyre; vi er imod det meget målrettede angreb, som regeringen retter mod det frivillige Danmark med det her lovforslag.

Vi stemmer også nej til lovforslaget, afbødningspuljen, den her distributionspulje, fordi det er noget makværk. Først var de religiøse udgivelser ikke omfattet af lovgivningen, så blev de det pludselig, fordi der var et offentligt pres derfor.

Der er de økonomiske aspekter. Regeringen sparer 188 mio. kr. Post Danmark reagerer prompte med at proklamere, at der nu kommer takststigninger for de mange tusinde udgivelser, det her lovforslag drejer sig om, på flere hundrede millioner kroner. Det betyder, at alle de mange udgivere af foreningsblade, af alle de blade, der udgør lige præcis alsidigheden og mangfol-

digheden, måske skal ud og finde op mod 400 mio. kr. for at kunne udgive deres blade i fremtiden. Og så afsætter regeringen og Dansk Folkeparti omkring 30 mio. kr. – helt ærligt!

Regeringen har selv anslået, at et sted mellem 2.000 og 3.000 blade vil kunne opnå støtte med den her distributionspulje. Og til det formål er der afsat 30 mio. kr. Det betyder i gennemsnit, at hvert blad kan få 10.000 kr. Hvordan i alverden skal de store idrætsorganisationer kunne kommunikere med deres medlemmer for 10.000 kr. om året? Det kan de ikke.

Derfor bliver essensen, når det her lovforslag snart bliver vedtaget af Dansk Folkeparti og regeringen, at tusindvis af frivillige organisationer mister deres meget vigtige bindeled til deres medlemmer.

Det betyder, at Skleroseforeningen måske ikke kan udgive deres medlemsblad. Det betyder, at Donorforeningen måske ikke kan udgive deres medlemsblad. Det betyder, at de faglige organisationer, f.eks. Kvindeligt Arbejderforbund, som repræsenterer nogle af de dårligst stillede kvinder overhovedet i det her land, ikke har mulighed for at kommunikere på samme måde, som de gør i dag. Derfor siger vi nej.

Vi siger også nej, fordi regeringen erstatter en objektiv portostøtte med et tremandsudvalg – et tremandsudvalg – der på bedste statsautoriserede censurkomitéfacon skal sidde og vurdere hvert eneste blad, om det er egnet til at kunne opnå støtte. Det er smagsdommeri, og det kan også udvikle sig til kammerateri på værste vis.

Vi siger nej, fordi lovforslaget indeholder en positiv- og negativliste, som regeringen hverken under første eller anden behandling har kunnet redegøre for indholdet af.

Vi siger nej, fordi der i lovforslaget er medtaget en vurdering af lovforslagets konsekvenser i forhold til EU-retten, mens der ikke er sket en tilsvarende vurdering i forhold til Danmarks øvrige internationale forpligtelser.

Kl. 17.35

Når jeg nævner det her, er det, fordi de fagforeningsrettigheder, der gælder, er beskyttet i en række konventioner, herunder ILO. Det er rettigheder, der drejer sig om foreningsfrihed og beskyttelse af organisationsretten og retten til at føre kollektive forhandlinger.

Fagforeningsrettighederne er i vid udstrækning beskyttet efter den europæiske menneskerettighedskonvention. Kernen i artikel 10, som er den, der er relevant i det her spørgsmål, er spørgsmålet om almen samfundsmæssig inte-

resse, navnlig politiske forhold, og spørgsmål, der gælder retten til at ytre sig. Som bekendt figurerer fagforeningsblade under de negative kriterier i lovforslaget, og summa summarum er regeringen i virkeligheden i gang med at etablere en statslig ordning med et påstået – og jeg siger påstået – formål om at fremme en demokratisk debat i Danmark.

I virkeligheden er regeringen ved at etablere en ordning, som på den måde diskriminerer visse grupper af ytringer, som i øvrigt findes beskyttelsesværdige i forhold til de internationale konventioner, som Danmark har underskrevet. Har regeringen overhovedet overvejet det her aspekt? Vi vil gerne foreslå, at regeringen får det belyst.

Vi vil også gerne foreslå, at regeringen og Dansk Folkeparti, mens tid er, trækker et lovforslag tilbage, som er indbegrebet af smagsdommeri. Vi vil også gerne have, at Dansk Folkeparti og regeringen, mens tid er, retter det angreb mod det frivillige Danmark tilbage mod så at sige sig selv forstået på den måde, at man ikke på den ene side kan prise det frivillige Danmark og på den anden side fjerne det, der er bindeledet mellem organisationerne og deres medlemmer.

Vi vil faktisk, og det er selvfølgelig lidt svært, når kulturministeren ikke finder anledning til at være til stede, opfordre regeringen til at føre kulturpolitik. Når man fremsætter et lovforslag på kulturministerens område, så går vi andre ud fra, at det har et kulturpolitisk sigte. Og kulturpolitik, når det drejer sig om medier, handler om retten og adgangen til at ytre sig; det er alsidigheden, det er mangfoldigheden, det er pluralismen, det er det, at det ikke kun er de store, der har adgang til den offentlige debat.

Politik handler om magt, og det fornemste, man kan gøre som regering, er at afgive den magt, således at andre også kan komme til orde. Det tør regeringen og Dansk Folkeparti ikke. Vi stemmer nej til lovforslaget.

Formanden:

Jeg skal for god ordens skyld meddele, at socialministeren er fungerende kulturminister.

Søren Søndergaard (EL):

Det vil jeg sige undrer mig dybt, for jeg troede naturligvis, at det var beskæftigelsesministeren. Eftersom det her vil betyde arbejdsløshed, så tænkte jeg, at det var helt naturligt, at beskæftigelsesministeren tog sig af det. Men o.k., når de

arbejdsløse med den politik, regeringen har, ikke har været arbejdsløse i ret lang tid, kommer de jo alligevel over til socialministeren, så det passer måske meget godt.

Samlet set må man sige, at det her forslag er noget makværk, som også den socialdemokratiske ordfører sagde. Det har været endog meget svært at få præcise svar, og helt her frem til tredjebehandlingen er der aspekter og konsekvenser, som vi har måtte grave frem gennem spørgsmål, men som stadig ikke er klart belyst.

Samtidig, og det er så det ironiske ved det hele, er der så i virkeligheden tale om, at det er en minimal besparelse, der jagtes her, så forslaget bliver lidt patetisk, især når man sætter det ind i sammenhængen med regeringens kultur- og værdikamp. Til gengæld er det klart, at der er tale om et led i regeringens privatiseringsforsøg.

Forslaget blev fremsat meget hovsaagtigt, så hovsaagtigt, at regeringen faktisk glemte vigtige dele af det Foreningsdanmark, som man ellers gerne vil være på god fod med, og det forstår jeg jo godt. F.eks. glemte man, at det måske ville være meget godt, at de religiøse blade rent faktisk kunne få støtte fremover, så de var først placeret på negativlisten. Efter førstebehandlingen blev de så pludselig flyttet over til positivlisten, og begrundelsen var, at man havde fundet nogle penge i Finansministeriet. Det lyder ikke særlig betryggende, at man kan finde penge derovre sådan fra førstebehandlingen til andenbehandlingen.

Derudover havde man også i forslaget glemt at tage stilling til, hvad der skulle ske med de politiske partier. Det fremgår faktisk ikke af lovforslaget, om de politiske partier skal have støtte eller ej. Det var også noget, som senere måtte afklares gennem spørgsmål. Det var et hovsafor-slag.

Problemet ved det her forslag øges selvfølgelig kraftigt af Post Danmarks portoforhøjelser. I et svar fra trafikministeren redegøres for stigninger på helt op til 44 pct. Det er jo det, der illustrerer vanviddet ved denne her privatisering, for det beløb, man sparer, som ikke er særlig stort, svarer ikke til det, som de frivillige foreninger skal betale for at få deres blade ud.

Kl. 17.40

Nej, ud over det beløb, der spares fra statens side, som foreningerne selvfølgelig skal betale for at få deres blade delt ud, kommer der dobbelt op oven i, som foreningerne skal betale. Det vil sige, at alt andet lige betyder denne privatisering, at man sparer én halvdel, men foreninger-

ne skal betale dobbelt så meget. Det viser, hvor absurd forslaget er. Og det er endda kun, hvis vi snakker de rene portoudgifter.

Følgeudgifterne, som regeringen ikke har redegjort ordentligt for, og som slet ikke var omtalt i de første udkast – det vil sige følgeudgifterne ved adresseændringer, ved uanbringelige forsendelser – er der ikke reelt noget overblik over. Det er selvfølgelig næsten absurd, at man skal stå her få dage før jul på Folketingets talerstol og snakke om adresseændringer og uanbringelige forsendelser, men det er faktisk noget, som vil få en økonomisk betydning for en række blade, og det er noget, som overhovedet ikke er omtalt eller beregnet i forslaget, som det kom fra regeringen.

Vi ved jo godt, at det er de små foreninger, der kommer til at betale den højeste pris for brug af Post Danmarks modtagerdatabase. Det er faktisk sådan, at hvis man kontakter Post Danmark i øjeblikket, så sidder de simpelt hen derovre med fingeren på fakturaknappen og venter kun på, at denne her lov er vedtaget, og i det øjeblik den så er vedtaget, vil fakturaerne blive sprøjtet ud for brug af modtagerdatabasen.

Jeg går ikke ud fra, at der er ret mange, som stemmer for det her lovforslag, der aner, hvad Post Danmarks modtagerdatabase er. Det er heller ikke noget, som er særlig grundigt behandlet i hverken lovforslaget eller besvarelserne, men det er jo bare et udtryk for denne her hovsaløsning, man har lavet.

En særlig fremtrædende plads i gennemførelsen af det her forslag har Dansk Folkeparti jo haft. Dansk Folkeparti siger, at kulturarven skal bevares, men samtidig ser vi, at en masse små blade, der udkommer i under 3.000 eksemplarer, hvor mange beskæftiger sig med kultur på forskellige niveauer, skal betale for den her portostøtteinddragelse, ved at bladene fremover skal udsendes som B-post til helt andre priser. I alt snakker vi om, at 4.000 ud af 5.000 blade og tidsskrifter tilhører denne kategori af småblade.

I aftaleteksten er tilføjet, jeg tror, at det var på Dansk Folkepartis initiativ:

»Det forventes således ikke, at der vil ske en markant forøgelse af distributionstaksterne for de berørte blade.«

Hr. Kristian Thulesen Dahl fra Dansk Folkeparti udbyggede aftalen med tilføjelsen om, at teksten er tilføjet for at sikre, at portoen ikke stiger med mere, end statsstøtten reduceres med.

Dansk Folkepartis trafikordfører, hr. Poul Fischer, udtalte i Jyllands-Posten:

»Det er min opfattelse, at forligspartierne er enige om at henstille til Post Danmark om ikke at hæve taksterne med mere, end hvad der svarer til bortfaldet af portostøtten.«

Han understregede samtidig, at man ikke kunne pålægge virksomheden noget, altså Post Danmark, men hvis henstillingen ikke blev fulgt, ville man igen tage det op blandt forligspartierne.

Det her udbygger jo, hvad hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, nemlig at såfremt Post Danmark forsøger at score kassen med en ekstra gevinst, skal ejeren ind i billedet, nemlig trafikministeren.

Hvad er der så sket? Hvad er planerne? Vi har fået svarene fra Post Danmark. Vi ved, at denne her stigning vil blive markant større end det, man sparer fra statens side. Stigningen fra Post Danmarks side vil, når man lægger det hele sammen, bliver over dobbelt så stor, som man sparer fra statens side. Hvad har vi set fra Dansk Folkeparti? Er forligskredsen blevet indkaldt? Jeg håber, at vi kan få svar på det.

Jeg mener, at vi her ser Dansk Folkeparti i en nøddeskal. Det er en pose med varm luft, lidt brudte løfter, resigneret tavshed og alt sammen med den begrundelse, at det er magtens pris.

Vi så jo selvfølgelig også under andenbehandling, hvor vi havde en stor diskussion, at Dansk Folkeparti ikke magtede at komme med et eneste indlæg under debatten, hvor de forklarede, hvorfor de havde meldt så klart ud, at det ikke måtte have denne her negative effekt. Efter det har vist sig, at det får denne her negative effekt, er der fuldstændig tavshed fra Dansk Folkeparti; en tavshed, som formentlig også vil udstrække sig til i dag. Det får vi jo at se om et øjeblik.

Nu er det selvfølgelig ikke sådan, at der ikke er besindige folk uden for murene, som rent faktisk arbejder for at vise regeringen, at de påstande, regeringen er kommet med i forbindelse med det her forslag, er fuldstændig forkerte.

Dansk Fagpresse er den 1. marts klar med undersøgelse af de præcise konsekvenser for alle de medlemsblade, der mister portostøtten. Derfor vil jeg foreslå, at kulturministeren – ja, det bliver vel den rigtige kulturminister, men ellers den på det tidspunkt fungerende kulturminister – allerede nu afsætter plads i kalenderen til at tage et møde med Dansk Fagpresse om de her konsekvenser. Ministeren kan passende tage trafikministeren med, da området jo også hører under trafikministeren.

Kl. 17.45

Det her forslag er et forslag, som tilsyneladende ser ud, som om det er relativt begrænset, og det er også begrænset, når vi snakker penge, men jeg tror, at det får en effekt, som man ikke kan forestille sig, eller som jeg ikke håber at forslagsstillerne forestiller sig.

Jeg ved f.eks. allerede, at der er en række små idrætsforeninger, som jo selv om de får støtte efter den støttepulje, der er lavet, selvfølgelig vil nedlægge deres blad, fordi de langtfra får den støtte, der gør, at de kan opretholde deres blad på det nuværende niveau.

Det vil sige, at ude omkring i de små idrætsforeninger, i patientforeninger osv. vil man miste et lag af folk, der samles og laver et stykke ulønnet, men alligevel dybt professionelt arbejde, f.eks. producerer et blad og sender det ud. Hvilke konsekvenser det vil få på længere sigt tror jeg er utrolig vanskeligt at forudsige.

Jeg er ked af, at man træffer den her beslutning så let. Jeg er ked af, at det er en beslutning, som så mange bare har accepteret. Jeg tror, vi bliver nødt til at tage den beslutning op til fornyet overvejelse. Problemet ved at tage den op til fornyet overvejelse, når vi ser konsekvenserne, er desværre bare, at for en lang række blade vil det være uigenkaldeligt for sent.

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, det har været noget besværligt at tage den her meget væsentlige diskussion, for selve den grundlæggende ændring, nemlig afskaffelsen af bladtilskuddet, gennemføres som ændringsforslag på finansloven uden udvalgsbehandling, hvor vi kun har mulighed for tre korte bemærkninger i finanslovdiskussionen.

Det her forslag har almindelig udvalgsbehandling med tre gennemgange osv., men når man så stiller spørgsmål til det generelle, får man at vide, at det ikke har noget med det her at gøre. Det gør jo, at det bliver en lille smule svært at komme i dybden med, hvad det egentlig handler om, og helt fantastisk bliver det jo så, når kulturministeren, som han gjorde under andenbehandlingen, skal forsøge at forholde sig til det problem, at Post Danmark har sat takterne dramatisk op, som det også er fremgået her i dag, for små blade, nemlig fra 2,50 kr. til 12,00 kr. pr. eksemplar.

Så siger kulturministeren, at det har han og regeringen sandelig intet som helst ansvar for. Det eneste, regeringen har ansvar for, er, at man afskaffer portostøtten. Hvordan og hvorledes Post Danmark agerer, er noget Post Danmark selv agerer på. Man kan ikke blande sig i Post Danmarks portopolitik, så derfor har man ingen ansvar for det.

Det svarer næsten til det, man kan se i de græske tragedier, hvor det er sådan, at man for ikke at påkalde sig gudernes straf ikke tør slå en person ihjel, men i stedet for murer vedkommende inde i en grotte, og når så vedkommende dør af sult, er det ikke dem, der har muret vedkommende inde, som er skyldige.

Sådan er det også her, og derfor er det her i sandhed en tragedie for folkestyret, for det folkelige foreningsarbejde og for den mangfoldighed, som er afgørende for, at demokratiet kan trives i det her land.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 56 stemmer (V, DF og KF) mod 41 (S, SF, RV, EL og KD).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Tredje behandling af lovforslag nr. L 75: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Egenbetaling for private arbejdsgivere).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(FremSAT 13/11 2003. Første behandling 21/11 2003. Betænkning 10/12 2003. Anden behandling 16/12 2003. Tillægsbetænkning 17/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 17.50